
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

2MC1_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Camcı, Meral. 2021. "2mc1_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University.
<https://doi.org/10.17028/rd.lboro.14134766.v1>.

1978 Erzincan doğumluyum. Aslen Tunceliliyiz biz. Oraya ekonomik nedenlerle göç edip yerleşmişiz. Görece modern bir ailede doğdum. Ama feodal değerleri olan bir aileydi aynı zamanda. Hatırlıyorum; mesela annem yöresel kapalıydı çok genç yaşta evlendiği halde. Biz Erzincan’da otururken. Bir halam vardı İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde okuyordu. O hep anlatırdı evin içerisinde kadın olmanın ne kadar zor olduğunu. Mesela kot giydiği için dayak yermiş lisedeyken. Çünkü Erzincan’da kadınlar kot giymemiş. İşte o dönemlerde öyle kadınlık bilinci kadınlığın farklı olduğunu fark etmeye başlamıştım. Sonra biz İstanbul’a taşındık. Annem ticaretle uğraşıyordu. Görece ekonomik durumu iyi olan bir aileydik. Belirli olanaklarımız vardı. İşte devrimci bir geçmişi vardı amcalarımın ve babamın. Dolayısıyla modern görünüyorlardı sosyetiklerdi. Ama söz konusu kadın olduğunda muhafazakârlardı. Mesela biz çocukken şarkıcılık oynarsak amcalarım bizi şikâyet ederdi babama. Babam gelir bize kızardı. Öyle oyunlar oynamamızı istemezdi. Yani normal erkek arkadaşlarımız konusunda hiçbir sınırlamada bulunmadılar. İlkokul, ortaokul ve lise döneminde. Ama kıyafetlerimize karışırdı babam. Yani dar giymemizi istemezdi. Ben daha sivri bir kızdım. İşte o dönem trend neyse mesela erken dönemde makyaj yaptım. İşte erken dönemde body ve tayt giydim. Mesela tayt giymem yasaktı lisedeyken. Sürekli böyle çatışmalarımız olurdu. Ama zaman geçtikçe babam çok değişti. Bizim gösterdiğimiz direnç karşısında değişti. Mesela belirli bir saatten sonra dışarı çıkmak yasaktı. Tabii bunlar hep kız çocuklarına özel. Çünkü benim babam ailenin en büyük abisi. Ve biz ilk kız çocuklarıyız ilk kız torunlarıyız evde. Dolayısıyla her şeyin ilk deneyimi. Amcalarım da normalde şu anda kızlarına çok esnekler. Erkek arkadaşlarıyla bile tanışıyorlardı. Bize karşı çok muhafazakâr davranıyorlardı. Benim ablam görece bana göre yumuşak başlı birisidir. O yüzden o hiç direnç göstermezdi onların yaptıkları baskılara ve eleştirilere karşı. Ama ben çok direnç gösterirdim. İşte birtakım şeyleri kavga ederek bağırarak çağırarak kazandım. İşte çok geç saatte dışarı çıkmayı, istediğim gibi giyinmeyi, istediğim gibi davranmayı...

Üniversitede aileden ilk defa ayrıldığımda işte o sıradan ilişkilerin içerisinde büyüdüğümüz için önce çok zorlandım. Yaşadığım...Eskişehir’de okudum. Çok güzel bir şeydi...üniversite, işte güzel bir ortamdı. Beni çok besledi. O dönem (...) ile tanıştım. Üye oldum. İşte kadın sorunu ile orada gerçek anlamda tanıştım. Öncesinde sol geçmişi olan bir ailenin kızı olarak büyürken çevremdeki arkadaşlarıma göre daha modern çağdaş bir hayatın içerisindeydim. İşte tiyatroya gitmek, sinemaya gitmek, kitap okumak bunlar bize hep aşılıyordu. Okumamız mesela. Üniversiteye gitmek bizim ailede gelenek gibi bir şey. Benim bütün amcalarım üniversite mezunu. Okumamız için mesela çok mücadele ediyorlardı. Mesela babam, anneme demiş ki “Çocuklara, kızlara sakın ev işi ve yemek yapmayı öğretme özenirler. Erken evlenmek isterler okumazlar. O yüzden hem babam hem annem bizi çok destekledi üniversiteye gitmemiz noktasında. Üniversite yıllarında feminist gruplardan, söyleşilerden, sohbetlerden birçok şeyi öğrendiğimi fark ettim. Mesela ısrarla ben “Kızım” diyordum. Kadın olduğumu öğrendim o dönemde. Daha sonra tabii farklılıklarınız artıyor biraz beslenmeye başladıktan sonra. Farklılıklarınızı ayrıcalık olarak görmeye başlıyorsunuz. Kadın olmanın güzel bir şey olduğunu, bunun aslında değerli bir şey olduğunu fark ediyorsunuz. Sonra üniversite bittikten sonra... Ha bu arada erkek arkadaşlarım oluyordu. Hiçbiri ile herhangi bir şekilde kadın erkek ilişkisi sorunu yaşamıyorduk. Çok modernler. Hiç özel ilişkilerimizde o

tarz sorunlar yaşamadım o dönemlerde. Hiçbir zaman kadın olduğum için dezavantajlı durumda olmadım o yıllarda.

Daha sonra üniversite bittikten sonra Mersin'e geri döndüm. Şey bittikten sonra, üniversite bittikten sonra. Araştırma görevlisi sınavını kazandım. Bu arada biz Mersin'e taşınmıştık. Bilmiyorum o arada bahsetti mi? Biraz ekonomik nedenlerle sürekli yer değiştirdik. Ticaret yapıyorduk. İşte (...) Üniversitesi'nde araştırma görevlisi oldum. Ailem de oradaydı. Sonra üniversitede tanıştığım bir akademisyenle evlendim. Çok kısa bir zaman içerisinde. Yani 23-24 yaşında tanıştık. Bir 6 ay nişanlı kaldık. Ondan sonra evlendik. Neden o kadar hızlı evlendim? Çünkü ailemin yanındaydım, akşamları dışarı çıkamıyordum, gece dışarı da kalamıyordum. Üniversitedeki o rahatlık bitmişti artık. İşte bir işe girmiştim. Tanıştığım insanda "Biz Aleviyiz." deyince. Bizden beklenen öyle bir evlilik yapmamızdı yine. Öyle mutlu olabileceğimize inanıyoruz çünkü. Öyle birisiydi. Akademik kariyer yapıyordu beni de çok seviyordu. Yani özgürlüğümü kazanmamın bir yolu olarak düşündüm aslında kısmen. Birazcık da aileme laf söz gelmesin. İşte biz burada biliniyoruz biz tanınan bir aileyiz. Laf-söz gelmesin. "Babam ne der" diye düşünerek çok fazla tanıma fırsatı bulmadan evlendim. Çok kısa bir evliliğim oldu. Yaklaşık 9 ay aynı evde kalabildik. 9 ay demekten biraz çekiniyorum. Çünkü gebelik süresi eşit olduğu için insanların aklına hemen çocuk geliyor. Yani temel ayrılık sebebim tamamen kadın sorunu üzerine. Kendisinin psikiyatrik sorunları vardı bunu bir tarafa koyuyorum ama. Genel olarak şöyle bir yaklaşım vardı son geldiğimiz noktada. Hiç kimse ile görüşmemi istemiyordu. Sosyal arkadaşlığımı tamamen sonlandırmak istiyordu. Onun annesi ve benim annem dışında hiç kimsenin evine gitmemi istemiyordu. Telefon görüşmelerimi, cep telefonumu, maillerimi her şeyimi kontrol ediyordu. Ve yaptığım her şeyi ahlaksızlık tırnak içinde namussuzluk olarak tanımlıyordu. Son geldiğimiz noktada işte "Sen akademiye bırakacaksın." Ben biraz hırslı birisiydim. Hızla yükselmek istiyordum. Çok çalışıyordum. Vaktimin büyük bir kısmını işime ayırıyordum. Geç saatlere kadar. Aslında çok erken dönemde doktora başlamıştım ama hırslı birisiydim. Nişanlılıktan önceki dönemde ilk akademiye girdiğim zaman yurt dışı deneyimim olmuştu 3 aylık. Tekrar gitmek istiyordum. Onların hepsinin önünü kapatmak istedi. "İstifa et öğretmen ol. Bir kamu kurumuna geç. İşte akademisyen olmanı istemiyorum."

Ben soyadımı değiştirmemiştim. Kendi soyadımı kullanıyordum onu çok problem etti. Yani tamamen karşı tarafın soyadını kullanmak ya da kendi soyadını kullanmak diye bir şey yok biliyorsunuz. İki soyadını kullanıyorsunuz. Ama işyerinde, yazılarımda, akademik sürecin içerisinde kendi soyadımı kullanmayı tercih ediyordum. Ama o bunu çok mesele haline getirdi. Hatta pazarlık konusu oldu bir süre sonra. Ya değiştirirsin soyadını sildirirsin ya da boşanırız. Ya işte şunu yaparsın boşanırız. Ya bunu yaparsın boşanırız. Hep benim hayatımı kısıtlamak üzerineydi. O kadar strese girdim ki o dönemde. Kararsız kaldım ne yapacağım konusunda. Boşanmak kolay bir şey değil. Çok erken yaşta evlendim. Küçük bir çocuk gibiydim yani. Bir evliliğin sorumluluğunu yürütebilecek durumda değildim aslında bakarsanız. Yani toplum ne der? Arkadaşlarım ne der? Çalışma arkadaşlarım ne der? Her şey böyle kafamda büyüyordu.

Dışarıya vurmam da çok zor ve geç oldu. Zaten benim değil de onun dışavurumlarıyla insanlar öğrendi. Aramızda böyle sorunlar olduğunu ve nihayetinde 9 ay sonra evlerimizi

ayırdık. Ben yurt dışına gittim Erasmus programıyla. Gidecektim zaten onu engellemeye çalışıyordu. Ben kabul etmedim onun istediklerini yurt dışına gittim. O da bana boşanma davası açtı. Ondan sonra tabii hemen boşanamadık. Birtakım süreçler yaşandı. Her seferinde gelip yalvardığında ikna oluyordum. Onunla hiçbir zaman bir araya gelmedik ama hukuksal süreç çok uzadı. Üç kere falan dava açmıştı bana. Her seferinde gelip ısrar ediyordu barışmak için. Hep ısrar etmesi de duruşmadan bir gün önce falan oluyordu. Ben onun değişeceğine inanıyordum. Beni olduğum gibi kabul edeceğine, beni özgür bırakacağına inanıyordum ve zaman geçtikçe öyle olmayacağını görüyorsun. Genç de olsak bunları fark ediyorsun. Ailemin çok desteği oldu o süreçte. Önce babam bana, “Benim boşanmış bir kızım olsun istemem.” dedi. O şöyle zannetti: Benim kendi asiliklerim nedeniyle (biraz beni tanıdığı için) olduğunu zannetti. Ama daha sonradan onun nasıl bir insan olduğunu anladıktan sonra benim onunla yapamayacağımı fark etti. Ve bana dedi ki “İstediyini yapabilirsin; biz senin arkadayız.” Ve onlar bana destek verdikten kısa bir süre sonra ben bu bağdan kurtuldum. Hem hukuki olarak hem duygusal olarak kendi kafamda bitirdim o süreci.

Sonra doktora araştırma bursu kazanmıştım. Alman Akademisi Eşitlik Programıyla. Almanya’ya gittim boşanmanın hemen arkasından. O zamana kadar cinsellik benim için çok büyük bir tabuydu. İşte evlenmeden önce kimse ile birlikte olunmaması gerektiğini düşünüyordum. Yani bunun daha çok kadına zarar vereceğinden çekindiğim için. Yani böyle bir şey yaparsam “Beni seven ile sevmeyeni ayıramam. İşte o benimle birlikte olan kişi acaba benimle cinsel olarak faydalanmak için mi birlikte oluyor. Çünkü toplum çok aç. Yoksa beni gerçekten seviyor mu anlayamam.” diye düşündüğüm için evleninceye kadar kimse ile birlikte olmamıştım. Boşandıktan sonraki süreçte de çok uzun süre öyle oldu. Çünkü kafamda o tabu devam etti. Bu sefer haa şöyle bir şey: Çevremdeki insanlar da çok yüklendi bana. “Ya işte sen artık dul bir kadınsın bundan sonra seninle ilişkiyi kuran insana çok dikkatli davranman lazım. İşte tanımadan, evlenmeden önce sakın birlikte olma. İşte zarar görürsün.” Sürekli insanlar beni böyle telkin ediyorlardı. Tabii ben bunları aslında ilk zamanlarda çok kulak asıyordum ama sonradan benim çok şöyle bir derdim yoktu. Bir daha evleneyim de bir daha bir ilişkim olsun. O kadar çok korkmuştum ki biri ile birlikte yaşamaktan. Hatta daha sonra karşıma birisi çıkarsa “Zamana bırakırım.” diye düşündüm. Kendimi akademiye konsantre ettim. Çok erken zamanda yükselmek istiyordum. Doçent ve profesör olmak istiyordum. Oldu sayılır. İnsanların benden beklediği süreler içerisinde gerçekleşti o da. Yani biraz işimle evlendim. O da beni gerçekten mutlu etti. Tatmin etti. İşte boşandıktan sonraki süreçte; ailem çok destek oldu maddi manevi. Hiç boşanmış kadın duygusu yaşamadım. İlk başlardaki “Ben kızımın boşanmasını istemem.” diyen babam bana karşı gerçekten çok farklı bir duruş sergiledi. Hatta sürpriz bir araba aldı. Onu bir süre kullanmayı öğrendikten sonra daha güzel o dönem çok az insanın alabileceği bir araba daha aldı. Onların Mersin’de deniz kenarında çok güzel bir evleri vardı. Orada oturuyordum. Yani çok rahat güzel bir süreç geçirdim. Sonrasında sık sık yurt dışına gittim. Beni o çok tatmin ediyordu. Avrupa’ya gitmek çok tatmin ediyordu. Oraya gidiş gelişlerimden sonra da doktora sürecimde tanıştığım insanlar, orada tanıştığım profesörler, benim gibi kadınları tanıdıktan sonra kadına bakışım daha da genişledi. Yani bu sefer cinsellikle ilgili konu da kafamda hiçbir tabu kalmadı. Çünkü onların sanal olduğunu fark ettim. İnsanların bana yüklediği geçmişten gelen birikimlerinin kendi kaygılarının aslında bana yüklenme sonucunda öyle hissettiğimi düşündüm. Ben

yeterince güçlüyüm. Yani kimin beni niçin sevdiğini ne anlayabilirim. Kimin benimle nasıl iletişim kuracağını anlayabileceğimi düşündüm ve hiç düşünmüyorum karşıma çıkan herhangi bir insanın şimdiye kadar beni kullanmak için benimle birlikte olduğunu. Yani öyle bir hikâyem yok.

Mersin’de kariyerime devam... (...) Üniversitesi’nde kalmayı çok istiyordum. Orada büyüdüğüm için liseyi de orada okuduğum için. O dönemde bir de bir erkek arkadaşım vardı. Yine (...) Üniversitesi’nde akademik kadroda. Onunla da beraber olmak istiyordum. En azından aynı şehirde olmak istiyordum. Evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum ama onunla aynı şehirde yaşamak istiyordum. (...) Üniversitesi’ne beni almadılar. Çok büyük bir olasılıkla çok parlak bir kariyerim vardı. Doktoramı burslarla, ödüllerle bitirdim ama çok büyük bir olasılıkla etnik kimliğim çok önemli bir rol oynadı. Çünkü üniversiteye ilk gireceğim anda yapılan güvenlik soruşturmasından sonra işte dekan, “Bu teröristi neden işe aldın.” demiş benim bölüm başkanına. İşte ona da rektör söylemiş. O da o dönemde Ahmet Necdet Sezer’in atadığı asker rektörler vardı Mersin’de.

Yani (...) resmi üyesiydim. Başka bir faaliyetle ilişkilendirilmem mümkün değildi ben onu etnik kimliğimle ilişkilendiriyorum. Onların araştırdığını ve bizim Tunceli kökenli olduğumuzu öğrendiklerini çünkü kütüğü orada babamların. Yani bizim şu anda Alanya Antalya’da. Biz Alanya’da turizmcilik yaparken sorun yaşadığımız için oraya taşınmıştı babam kütüğümüzü. Ama onlar GBT baktıkları için daha ilerileri de görüyorlar. Ve işte sonrasında da doktora bittiği zaman o dekan rektördü zaten. Dolayısıyla benim orada kadro alma şansım çok yoktu. Ben öyle bir hayal kurdum ama. Dışarıdan bakınca olmayacağını gayet net şekilde görebiliyorum.

Sonrasında daha muhafazakâr bir şehre geldim. Gaziantep’e geldim. Buraya da neden geldim? Mersin’e yakın. O zamanlar erkek arkadaşım vardı. İkincisi anabilim dalı yoktu. Burada anabilim dalı başkanı olma şansım vardı. Geçici bir iş olarak düşündüm ama daha sonra dönemedim. Daha doğrusu daha büyük bir üniversiteye geçemedim. Yani çok parlak bir akademik hayatım olmasına rağmen bahsettiğim şeylerden dolayı işte üniversitelerin siyasallaşmasından, kadroların siyasi tercihlere göre alınmasından dolayı daha büyük bir yere gidemedim. Ama burada çok hızlı yükseldim. Ama burada önüme engel olmadılar. Burada çalışmamdan memnun oldukları için herhalde. Burayla ilgili herhangi bir sorun yaşamadım. Kadın olarak burada ilk geldiğim zaman üniversitede ağırlıklı olarak cemaat vardı. Cemaatin beklentileri vardı tabii. Ben başladığım dönem bölüme Mersindeki kıyafetlerimi giyiyordum. Tabii burayı daha anlayamamıştım. Dar pantolon giyiyordum mesela. Uyarıldım idare tarafından. “İşte bir öğretim üyesi kendine yakışır gibi giyinmeli. Dar giyinmez. Şunu giyinmez...” Tabii ki bu sadece kadınlara yapılan bir uyarı. Erkeklere giyimle ilgili herhangi bir uyarı yok. O dönemde kıyafetlerimin bedenlerini büyüttüm. Daha önceden tam bedenimi alırdım. O dönemde bir beden daha geniş giyinmeye başladım. İşte askılı giyerdim yarım kollu oldu. İşte dar kesim giymedim. Ne zamana kadar doçent oluncaya kadar dikkat ettim. Kadro durumum engellenmesin diye. Tabii Avrupa’ya gittiğim zaman istediğim gibi hareket ediyordum. Mersin’e, tatile ya da başka bir yere gittiğim zaman istediğim gibi hareket ediyordum. Ama burada onların muhafazakâr yaşamlarının içerisinde sivrilmemek için onlar gibi göründüm. İşyeri temsilciliği yaptım çok uzun bir süre. Hâlâ da evrak üzerinde öyle.

Onlar benim sol görüşlü bir insan olduğumu biliyorlar. Aslen Tuncelili olduğumu biliyorlar. Alevi olduğumu biliyorlar. O farklılıklarımı biliyorlar elbet. Ama ben dikkat ettim o konuda zarar görmemek için. Ondan sonraki süreçte doçent olduktan sonra onları da bıraktım. Tamamen istediğimi gibi yaşıyorum şimdi. İstedğim gibi giyiniyorum. İstedğim gibi davranıyorum. Yani şu anda bir sorunum yok kadın olarak. Toplumun genel yaşadığı sorunları yaşıyorum. Belki de farkında olmadığım bazı şeyler vardır maruz kaldığım ama. Bilinç düzeyine çıkmış şu anda bir şey yok. Ne var. Daha sonra evlenemedim. Aslında mesleğimle evlendim diyorum ama yaşadığım kötü deneyimden dolayı daha sonra çok bir daha bir insanla aynı evde yaşamak hukuken bağlanmak olayından çekildim. Bu bende bir fobi oldu. Yani beni çok seven çok fedakârlıkla benimle bir arada olmak isteyen insanlar da oldu. Ama benim kafamda hep bir bahane oldu. Yani onun olmaması için bir şeyin olması için istersen on tane yüz tane şey sayabilirsin olması için istemezsen de yüz tane negatif şey sayabilirsin. O nedenle de bir daha evlenmeyi de hiç düşünmedim. Şimdi bir erkek arkadaşım var yine. Şimdi anne olmak istiyorum. Belki bu da biraz kadınlıkla ilgili biraz bunu da konuşabiliriz. Anne olmak istiyorum. İçgüdüsel olabilir bu. Ama hani gördüğüm zaman insanları bu benim hayatımda eksik kaldı diye düşündüğüm bir şey. Yani belki taklit de ediyor olabilirim ideal olarak görüyor olabilirim. Bir kadının çocuğunun olması gerekir. Bu da öğretilmiş bir şey olabilir. Ama bir çocuğum olsun istiyorum. Kız olsun isterim. Erkek olmasındansa kız olmasını tercih ederim. Bu bana her zaman daha sempatik ve daha sıcak gelir. Onun dışında aklıma bir şey gelmiyor hayatımla ilgili. Bu son birkaç yıl içerisinde yumurta dondurmuştum mesela. Yanlış bir evlilik yapmamak için çocuk motivasyonum yüksek olduğu için bir dönem de doktora gidiyordum. Diyorlar ki şu anda fertil dönemdesin ama bu bir sınır birden ummadığın bir anda düşüşe geçer diyorlardı. Ben de karşıma çıkan çok kafama uymayan insanları acaba olabilir mi diye düşünmeye başladığım bir dönemde baskıyı üzerimden kaldırmak için yumurta dondurdum. Genç yaşta yumurtalar daha sağlıklı olur diye. İşte eğer evlenirsem de normal spontane hamile kalamasam yumurtaları kullanmayı düşünüyorum. Yani hayatımda tek bu eksik kaldı diye düşünüyorum kadın olarak. Biri ile aynı evde nikâhsız yaşar mıyım? Hayır. Yani bu toplumun değerlerinin çok dışına çıkamam. O kadar protest bir kişilik değilim. Biraz olduğum yere sığan birisiyim. Özellikle işim benim için çok değerli olduğu için işimin zarar görebileceği herhangi bir tutum davranış içerisine girmek istemem. Bekâr ve yalnız bir kadın olmak Antep'te zor aslında. Öyle çok kolay sosyalleşemiyorsun. Girdiğin ortamlara dikkat etmen gerekiyor. Hareketlerine, giyimine, tarzına... Çok geç saatlerde dışarı çıkma ile ilgili bir sorun yok burada. Özel aracım olduğu için istediğim yere gidiyorum. Ama tek başıma gidip bir barda oturup bir şeyler içemem. O anlamda muhafazakâr bir yaşantı var. İnsanlar, “Bu kız niye evlenmiyor?” sorusunu kendilerine soruyorlar bence. Bazen yüksek sesle bana da soruyorlar. Ama ben tam bir cevap veremiyorum. Kendime de veremiyorum. “Genellikle doğru insan çıkmadı karşıma. İşte hep bir şey eksik oluyor. İşte çok zor güvenebileceğin birisini bulmak” gibi cevaplar veriyorum. Ama aslında bunun tam cevabını ben de bilmiyorum. Yani çok büyük bir olasılıkla ilk evliliğimdeki başarısızlıkla ilgili. Yanlış yaptığım seçimle ilgili olduğunu düşünüyorum.

Yani tıp fakültesinin kendi akademik kadrosu Türkiye derecelerine girerek kazanan insanlardan oluştuğu için algısı daha yüksek bir grup. Bizim üniversiteden başka bölümlerden insanlarla interaksyonum olduğu için geçmişten biliyorum. Daha zeki diyebiliriz insanlara.

Senin taleplerini, isteklerini, beklentilerini daha iyi anlıyor ve biraz da herhalde o hekimlik ruhundan kaynaklı olarak hoşgörüsü de daha fazla olan bir grup. Hani yüzde 5 yüzde 10 radikal tipler olabilir. Çok yargılayıcı negatif insanlar olabilir ama genellikle kadının her şeyi yapabileceğine inanıyorlar. Benim şöyle bir şeyim olmadı yani. Biyolojik olarak da kadını tanıdıkları için kadını güçlü buluyorlar bence. Şöyle bir duygum hiç olmadı: Hani ben burada kadın olduğum için hiçbir zaman bu olamam şu olamam şöyle bir şey olamam olmadı. İşini güzel yaparsan herkes seni takdir ediyor. Ama mesela şimdi bizim dekanımız kadın. Bir rektör yardımcımız var o kadın. Ben buraya ilk atandığım zamandaki dekanım da kadındı. Hepsine de çok saygı duyuluyor. Şu anda kadın yöneticilerin çok olduğu yerde çalışıyorum. Başhekimimiz kadın mesela. Birçok fakültenin dekanı kadın. Ama cemaat ayrı bir konuydu. Yani cemaat mensubu olanlar hiçbir zaman kadına saygı duymazdı. Kadını kadın olarak görür. Yani onu akademik bir değer olarak göremez hiçbir zaman. Onların kafasında evde oturması gereken küçük arabalara binmesi gereken insanlar. Benim çok büyük bir arabam var onu alırken işyerindeki arkadaşlarla konuşurken bazı erkeklerden öyle tepki almıştım mesela. “Sen neden bu kadar büyük bir araba alıyorsun ki? Sen kadınsın. Ben de demiştim ki: Yani kadın küçük bir arabaya biner diye bir kural mı var? Ben büyük bir arabaya binmeyi seviyorum. Ben bunu kullanmayı seviyorum. Böyle düşünüyor İslamcılar. Özellikle bu siyasallaşmış gurup. Kesinlikle böyle düşünüyor. Onların kafalarında bu tarz şeyler var ama genel olarak dünyayı çok da siyasileşmemiş erkeklerden hiçbir negatif şey almadım. Tepki almadım. Ben bir de kendime çok güvenirim. Kendimi çok rahat ifade ederim. Yeri geldiğinde cesur konuşabilen bir insanım. İşte, insanlara ispatladım ilk geldiğim zaman mesela yurt dışına gideceğim zaman İslami grupların kadın üyeleri “Sen nasıl tek başına uçağa binip de gideceksin Almanya’ya? Sen şimdi yalnız mı gideceksin? Hiç kimse olmadan mı gideceksin?” İşte ben Mersin’e araba ile gidip gelirdim. “Sen nasıl otobanda yalnız başına araba kullanıyorsun? “Onlar bana böyle şeyler çok söylerdi. Onlara o yükleniyordu ve onlar inanıyordu böyle olamayacağını. Bir kadının o kadar rahat olamayacağına inanıyorlardı. Onlar ayrıldıktan sonra özellikle 15 Temmuz’dan sonra ciddi bir KHK ile ayrılan FETÖ mensubu oldu. Ortam daha demokratik; dengeler biraz daha farklı. Sonuçta çok örgütlü 100- 110 kişi atıldı düşünün yani. Dolayısıyla herkes birey olabildi. Ondan önce onlar bir ekti bizler yalnızdık. Şimdi biz birey olduk. Dolayısıyla şu andaki ortam daha iyi bence. İnsanlar benim bir şeyler yapabileceğime inanıyorlar. Bir şey yapacağım dersem yapacağıma insanlar inanıyor. Ve bunun benim cinsiyetimden bağımsız bir şekilde gördüklerini düşünüyorum. Yani beni bir kadın olarak gördüklerini düşünmüyorum öncelikli olarak. Beni bir akademisyen olarak görüyorlar. Sonra belki detayına inerlerse bir kadın olduğumu fark ediyorlardır ama önce ben bir akademisyenim onların gözünde. Böyle hissettirdiklerine göre ben bununla ilgili bir kaygı duymadığıma göre öyledir diye düşünüyorum. Ben biraz arkadaş seçerken sosyal ilişki seçerken de kendime benzeyen insanları tercih ediyorum. İşyerinin dışına taşımamayı çalışıyorum. Yani mesleki anlamda zorunlu olarak birlikte çalıştığımız insanların her zaman saygı duyarım farklılıklarına. Onlar da benim farklılıklarına saygı duyuyorlar. Ama onu pek işin dışına taşımam. Onu mesai içerisinde bırakırım. Dışarıdaki sosyal hayatımı daha kendime benzeyen insanlarla geçiriyorum. Çünkü o benim en değerli zamanım. Öyle mutlu olurum. O tarz insanlarla da hep bizim gibi insanlar oldukları için de sorun yaşamıyorum. Bazen bana bir şeyler öğreten erkekler de olmuştur yani. Benim farkında olmadan kafamda sınırlar çizdiğim ve bana anlatan erkek arkadaşlarım da olmuştur. Burada

Gaziantep’te yaşayan akademi içerisinde ya da dışarıdan sosyal arkadaşlarımın içerisinde olmuştur.

Ben gerçekten farklıyım burada. Neden? Bir kere yalnızım bekârım ve istediğim zaman istediğimi yapabiliyorum. Ben ne kadar istersem insanlar bana o kadar yaklaşabiliyor. Kendime değer veriyorum. Bunu her zaman hissettiriyorum karşı tarafa. Ama benim dışındaki akademisyenler mesela boşanmış insanlar var onlar çok stresli. Ben onların hayatındaki stresi görüyorum. Bu stresi kendileri yaratıyorlar bence. Ama stresliler boşandıkları için. Kendilerini korumak istiyorlar. Mesela bir an önce evlenmek isteyen de var. Sonuçta başka bir erkeğin kontrolü altına girecek. O şeyden çıkmak isteyen de var. Ama onlar çok uzun yıllar evlilik yapmışlar. Çocukları var. Benim gibi bir aileleri yok. Benim ailem için o konu o gün kapandı. Ben boşandığım gün o konu kapandı. Bana “Evlenmek istiyor musun?” Evlenmeyecek misin? Kimse yok mu?” diye çokça soru soruyorlar. Ben de sordukları o anda kimse olmuyor, ben de “Yok” diyorum. Ama onların birazcık aile hayatları farklı. Alışmış düzen var. Belki bir erkek bir evin içerisinde olursa daha farklı olur gibi düşünüyorlar. Biraz ekonomik güç de oluyor tabii. Şimdi ben her şeyi tek başıma harcıyorum. Her şeyi tek başıma ödüyorum. Onlar bölüşüyor tabii ki. Böyle bir şey de var. Onlar stres altında. Görüyorum gözlemliyorum. Mesela boşanmış ve çok özgür ruhlu arkadaşım da var. Ruhen özgür. Bu her istediğini yapmak anlamına gelmiyor biliyorsunuz. Ne istiyorsan nasıl davranmak istiyorsan öyle oluyorsun. Öyle arkadaşlarım da var. Ve onlar da burada Antep’te yaşıyor. Onlar da mutlu. Şimdi benim en yakın arkadaşlarım yüzde 50-yüzde 50 olmuştur. Kadınlar ve erkekler. Yani benim için dostlukta cinsiyetin önemi yok.

Bazen kadınlarla sorun yaşayabiliyoruz tabii ki. Özellikle iki bekâr kadın. İşte doğada vardır ya aynı ekolojiden beslenenler arasında hep bir kavga vardır. Kedi köpek gibi. Hani böyle sorunlar olduğu zamanlar oluyor. Bekâr iki kadın bir tane ilgilenen birisi olunca birisi diğeriyle aslında diğeri de onunla ilgileniyorsa böyle sorunlar oluyor. Bunlar özerk konular. Nadiren oluyor ama. Bazen kıskanıldığımı düşündüğüm anlarım oluyor. Yani birlikte olduğum, samimi olduğum kız arkadaşımın beni kıskandığını düşündüğüm anlarım oluyor. Belki o da aynı duyguyu taşıyordur. Yani benim onu kıskandığım duygusunu taşıyor olabilir. Ama ben genel olarak paylaşmayı çok seven birisiyim. Yani bu kadın da olabilir erkek de olabilir. Özellikle zor gününde; bir insanın hep yanında olması gerektiğine inanıyorum. Yani dostlarının. Bana da böyle yaklaşan kadınlar var. Yani ne zaman arasam yanımda olacağını bildiğim ne zaman ihtiyacı olsa yanına gideceğim böyle kadın arkadaşlarım var. Tabii bu beni güçlendiriyor. Böyle örneklerin olması bana da model oluyor. Böyle güçlü insanların olması bana model oluyor. Onların varlığı da tabii ki beni mutlu ediyor. Tabii bir dayanışma ortamı var. Doğal olarak yani bilinçaltında da olabilir. Bazen arayıp fikirlerini sorduğum insanlar var. Bunlar çoğunlukla kadın. Mesela özel bir ilişkim olduğu zaman sıkıştığım anlarda ne yapmam gerektiğini sorduğum kadınlar var. Mesela beni hiç yargılamadan dinleyen bir kadın arkadaşım var. Başka bir ile taşındı ama o da aynı şekilde kafası ne zaman karışsa beni arar. Bunların varlığı tabii çok değerli. Yani böyle şeylerin olması hayatında insanın gerçekten çok değerli. Yani bilincimi değiştiren kadınlar da oluyor. Mesela ben bazen fark etmeden bir kadını çok kısa ve dar giydiği için kendi kafamda eleştiriyor olabiliyorum. Ondan sonra diğeri bana anlatıyor: “Bak bu kadın düşmanlıktır. İşte o istediği gibi giyinebilir.” diyor. Ondan

sonra ben düşünmeye başlıyorum. “Ya haklısın gerçekten toplum beni bile değiştirmiş” diyorum. Mesela bizim yemekhanede çalışan bir kız var. Diyetisyen. Muhafazakâr bir ortam olduğunu biliyor. Ama inanılmaz dar ve kısa giyiniyor. Bütün erkekler ona bakıyor her seferinde. Ben onu kendi kafamda hep yargılıyordum. Hani yüksek sesle kimseye bir şey söylemiyordum ama. “Bu kadın neden böyle yapıyor? Herkesin kendisine baktığını bile bile neden böyle yapıyor?” diye düşünüyordum. Başka bir arkadaşım konuşma yaparken bana anlattı. Tesadüf konu konuyu açtı. Ben de bunu söyledim. “Ya dedi sen kadın düşmanlığı yapıyorsun.” Mesela o anda fark ettim. O günden beri bütün kadınların istediği gibi giyinmesi gerektiğine inanıyorum. Bu tarz insanların varlığı insanı geliştiriyor, farklılaştırıyor. Ama ben de çok açığım buna. Yani kendi hatalarımı görmeye ve değiştirmeye çok açığım. Onun da etkisi var benim yararlanmamda.

Belki sizin için çok radikal geliyor olabilir ama benim hayatımda hiç başörtülü arkadaşım olmadı. Yani ben Alevi olduğum için hep ötekileştirildiğim için onlar tarafından bu birazcık kendimi koruma kalkanı olarak da düşünülebilir. Siyasal İslamcılığa ve kökten dinciliğe de karşıyız. Ailecek ve çocukluğumdan beri de öğretilen o olduğu için belki. Benim hiç hayatımda başörtülü arkadaşım olmadı. Yani kapandıysa sonradan arkadaşlığımız bitti. Tabii tercih olarak görülebilir. “Bir Başkadır” dizisi vardı ya oradaki kadına benzetiyorum kendimi. Uzun süre izlemedim diziyi. Aslında normalde ben Netflix müptelasıyım. Her reklam çıktığında o türbanlı kızı görünce hep değiştirdim, değiştirdim. Sonra bir akşam çok sıkılmışım. “Bunun neyini savunacaklar, övecekler” dedim. Açtım bir izledim tabii o kadın başörtülü kadın kimliğinden çıkıyor. Yöresel bir giyim gibi oluyor artık doğal yaşam içerisinde. Kadına dayatılan bir şey ama. Ama o dizide “En çok hangi karakteri kendine benzetiyorsunuz?” dersiniz herhalde ben o psikiyatrist kadın gibi bakıyorum olaya. Ama o kendini çok acımasızca yargılıyordu ama ben kendimi yargılamıyorum. Koşullar belki öyle ama. Beni anlayacağını düşünmüyorum onların. Yani onlarla yapacağım sosyal ilişki de yüzüme beni anlıyormuş gibi davranacaklarını ama ortamdan ayrıldıktan sonra benim için “Ne kadar ahlaksız kadın. Ne basit kadın. Ne hadsiz kadın.” diye düşünüp konuşacaklarını düşünüyorum. Bir de onların yaşam tarzlarının dine odaklı olması, işte namaza ve oruca odaklı olması benim değer vermediğim şeyler üzerinden nasıl ortaklaşacağım. Yani insani değer dediğin ne ki? Milyarlarca insan var. O yüzden bana çok sempatik gelmediler hiçbir zaman. Hatta şöyle bir travmam da var: Mersindeyken yine sol görüşlü insanların arasındaydım. Zaten bizim ailemiz, çevremiz içerisinde hiç böyle temasımız yoktu. Başörtüye değil ki. Benim babaannemin geleneksel kapalılığı vardı ama böyle herkesin içinde açar tekrar kapatırdı kadın yani. Öyle muhafazakâr bir kapalılık değildi yani. İşte hiç temas yok bende. Sıfır. Sonra ben Gaziantep’e geldim. İşte bizim sendikanın öğretmenlerinden birkaçının eşi gün yapıyorlar bir araya geliyorlar. İşte biz birisi ile tanıştık beni çok sevdi. “İlla sen de benim gününe gel.” dedi. Ama ben evde tanıştım. Evine çağırmışlardı. Kadının başı açıktı. Ondan sonra güne çağırıldılar. Gidiyordum güzel zaman da geçiriyordum gerçekten. Birçoğu ev kadınıydı ama güzel zaman geçiriyordum. Samimi insanlardı. Ondan sonra bir gün ‘Kardeş Türküler’in konserine gittik. Yanımda da o çok dertleştiğim aradığım arkadaşım var. Şimdi bir tane kadın bana el sallıyor. Başörtülü. Arkadaşıma diyorum ki “Sana mı sallıyor.” O da “Yok” diyor. Baya bana el sallıyor. Ya bir geldi evine gittiğim, gününe gittiğim kadın. İki haftada üç haftada bir araya geliyoruz. Ben çok acayip bozuldum. Baya Şafilermiş 1

muhafazakâr kapalı bir kadın. Ama evde kocası var ben varım benim yanımda kapanmıyor yani kadın. Küt saçlı modern bir kadın zannediyorum ben onu. O gittikten sonra arkadaşım “Sen çok bozuldun” dedin. “Neden bu kadar bozuldun.” “Ya bu kadın kapalıymış.” dedim. O da dedi ki “Olabilir; neden bu kadar çok takılıyorsun.” Mesela o kadına karşı önce ben de bir önyargı oluştu ama diyebilirim ki 10 yıldır buradayım. Onlarla geldiğim ilk yıl tanıştım 9 yıldır samimi bir şekilde evlerine gidip geliyorum. Sonradan eşi şube başkanı falan da olmuştu. Yemek yapar çağırır, bir derdi olur arar. Hastanede bir işi olursa mutlaka beni çağırır. Hatta ben onlarla birlikte doktor muayenelerine gittiğim zaman bir gün bir arkadaşım dedi ki “Ya ben seni tanıyorum. Bu ikiliyi uyuşturamadım. Nasıl bir araya geldiniz.” O bir istisna. Bunlar Kürtler, Şafiler yüzde 80-90 için kader gibi bir şey. O kadının iki kızı var. Kızlarının ikisi de benden daha özgür. Onun öyle bir şeyi yok. Başka ortaklaştığımız noktalar var. Dünya görüşlerimiz benziyor. Onunla bir araya gelmekten çok zevk alıyorum. Beni ne zaman ararsa koşa koşa giderim. Ama işyerinde diğer çevremde hiç böyle bir arkadaşım olmadı. Çünkü onu ben siyasal İslam ile ilişkilendirmiyorum. Bir de o doğal girdi hayatıma. Onu baştan başörtülü halde görseydim ben onunla o kadar temas kurmazdım. Başörtüsünü daha sonradan fark ettiğim için belki. Tabii bunlar önyargı. Birazcık Türkiye’nin gerçekleri, Türkiye’nin gerekleri oluyor. Ama olmuyor çevremde. Sempatı de duyamıyorum ilginç bir şekilde. Kendime biraz şey olarak görüyorum herhalde, saldırı olarak görüyorum. Benim varlığıma karşı tehlike olarak görüyorum. O yüzden kendimi koruyorum. Çok ilişkilenmiyorum. İşyerinde de çok yok açıkçası. Öğrencilerimizin arasında var ama. Mesleğimde hiçbir zaman, ilk zamanlar Mersin’den geldiğim zaman gözüme batıyordu farklı geliyorlardı. Ondan sonra kayboldu. İlk birkaç ay. Sonra kayboldu. Mesleğimde hiçbir zaman önümüzde bariyer olmadı öğrencilerimizle iletişimimizde. Çünkü ben onu orada bir görev olarak görüyorum. Ve o bilgi paylaşımını herkese eşit yapıyorum. Herkese eşit yaklaşıyorum. Onu görmüyorum. Öğrenci öğretim üyesi ilişkisinde hiçbir zaman benim için tabu olmuyor. Her düzeyde olabilir. Yüksek lisans, doktora her düzeyde olabilir. Onun hiç önemi yok. Ama sosyal arkadaşlık yapamıyorum. Sosyal hayatıma almak istemiyorum. Bakalım o filmi de izledim, değişti mi mi, değişmiyor (gülüyor). Bahsettiğim kadının eşi Eğitim-Sen şube başkanlığından sonra meclis üyesi oldu bir siyasi partiden. Ve geçen yıl bir operasyonda tutuklanmıştı eşi. Mesela, adam namaz kılıyormuş ve polis beklemiş namazının bitmesini. Öyle almış götürmüş adamı mesela. Polis demiş ki “Bölmeyelim, bitsin namazı. Öyle alalım.” Yani bunların... nasıl söyleyeyim, yaşamlarında çok temel bir şey. 5 vakit kılıyorlar. Öyle öğrenmişler. Bana mesela söylüyordu “İnşallah sana da nasip olur falan.” Ben böyle şok geçiriyordum. Önce çok kızıyordum. Sonra kendi kendime dedim ki “Ya sen kimle tartışıyorsun.” Kadının babası şıhmış. Yani bir şıhın kızı. Ve benim annem yaşında. Hani öyle genç bir kadın da değil. Benim annem yaşında ama kızları çocukları çok özgür. Dolayısıyla hani, keşke o kültürden gelip de insanlar o kadar ileriye gidebilse. Onlar bambaşka yerdeler. Onlar karşılaştırılmaz gerçekten. Aslında ben işkolik birisi olduğum için iş hayatımı anlatıyorum. Yani ben Antep’in şehrine temas etmedim. Uzun bir süre lojmanda oturdum. Kampüs içinde yaşadım. Şimdi izole bir sitede oturuyorum. Böyle havuzlu, spor salonlu, yüksek bloklu bir de batıdan gelmiş insanların oturduğu bir sitede oturuyorum. Benim gibi yaşayan insanlarla oturuyorum. Dolayısıyla yüzde 60 yüzde 70’i bizim yaşam tarzımızla yaşıyor buradaki insanların. Yan komşum Asyalı birisi. Muhtemelen bir yardım kuruluşunda çalışıyor. Bir diğer komşum da siyahi. Onun da bir spor kuruluşunda çalıştığını düşünüyorum.

Ya Gaziantep'in futbol takımında ya da basketbol takımındadır. Mesela dün tanıştım birisiyle üst komşum avukat bir kız. Yalnız yaşıyor. Genelde benim gibi yaşayanlar. O yüzden ben burada pek Gaziantep'i yaşamıyorum. Ben kendimi yalıtım. Ama bunu özellikle yaptım. Çünkü ben gerçek Gaziantep'i yaşasaydım Gaziantep'te kalamazdım. Ben biraz insan davranışları konusunda obsesif birisiyim. İşte film izlerken sinemada birisi konuşuyorsa çok kızarım. Yere birisi çöp atarsa çok kızarım. Kötü bir yere park ederse çok kızarım. Yani benim özgürlük alanlarıma girildiği zaman sosyal olarak ben çok rahatsız olurum. Kimsenin özgürlük alanlarına girmemeye çalışırım. Çok dikkat ederim. Ben onlara dikkat ederim. Arabamı park ederken, bir yerden karşıdan karşıya geçerken, hep karşımdakini birinci plana koyarak düşünürüm. Çünkü benim çok ciddi bir hassasiyetim var bu konuda. Bu kentte o yok. Bu kentte bir Güneydoğu kültürü var. Özellikle de göçmenler ve mülteciler geldikten sonra. 1 Milyona yakın Suriyeli mülteci var Gaziantep'te yaşayan. Onlar geldikten sonra da kentin dokusu çok değişti. Sonuçta Türkiye'den belki de 50 yıl geriden yaşantı süren bir kültürle gelmiş. Buraya gelenler biliyorsunuz İŞİD, El-Kaide böyle İslami örgütlerle teması olan bir gruplar geldi. Yani kampta kalmadan direk şehrin merkezine gelenler. Öyleydi. Onlar yaşamı daha muhafazakâr hale getiriyorlar. Şimdi onlar da biraz gettolaştı. Kendi bölgelerinin dışına da çıkmıyorlar. Biraz ekonomik kayraklar da kesildi. Belirli bölgelerin içerisinde kümелendi. Ama o şehrin dokusunu çok değiştirdi. Yani şey olarak... Zaten onların kadınları hep kapalı. Çok az başı açık kadın var. Hepsi çok sayıda çocuklu. Onların yaşantıları bize göre çok çok muhafazakâr. Dolayısıyla orayla hiç temas kurmak istemedim hiç. Ben mesela, Gaziantep'te tiyatroya gitmem, sinemaya gitmem, caz konserine bile gitmem. Çünkü caza bile gelen adamlar cazı hayatında hiç dinlememiş insanlar. Oraya, orada bulunmak için geliyorlar. Sadece biletini alıp oraya gelmek için geliyorlar. Belki çok önyargılı bulabilirsiniz ama çok denedim. Çok seviyordum Mersin'de bu tarz sosyal kültürel olayları. Çocukluğumdan beri çok seviyordum. Lisedeyken harçlığımı biriktirip tiyatroya giderdim mesela. Mersin'de bu ortam vardı yani. İnsanlar biliyor nasıl yaşanılması gerektiğini. Orada bir kent kültürü var. Gaziantep'te öyle bir şey yok. Burada çok zengin insanlar var. Burası sanayi bölgesi. Onların çok lüks hayatlar yaşayan eşleri var. Mesela gerçek Gaziantep'li birisi ile konuşsaydınız çok güzel olabilirdi. Öyle birisi ile görüştürebilseydim. Kızları hep evliliğe hazırlıyorlar burada. Lisede, ortaokulda. Bir kızın motivasyonu okurken bile motivasyonu eğitimi zengin bir adamla evlenmek için yani kendi sınıfına ait bir insanla evlenmek için o eğitimi alması gerektiridir. Ticaret Odasına mensup bir ailenin kızı Ticaret Odası'ndan birisi ile evlenir. Sanayi Odası'na mensup bir ailenin kızı Sanayi Odası'ndan birisi ile evlenir. İşte şu soyadlı insanlar; bu soyadlı insanlarla evlenebilir gibi kurallar var burada. Ve ev çok süslüdür, çok değerlidir. Yani eve inanılmaz yatırım yapılır. Evin eşyasına, evin mülküne inanılmaz yatırım yapılır. En yoksul insanın bile süslü salonu var. Biz yeni evlenen çok düşük gelirli tek maaşlı insanların evine gitmişizdir böyle hani altın takmaya falan. Şok olmuşumdur o evleri görünce. O kadar paranın bir eve o gelir gurubundan birisi tarafından nasıl harcandığını anlayamazsın yani. Ama olmazsa olmazı. Kadın çok güzel yemek yapar. Yemekler çok meşakkatli, uzun sürede pişen yemeklerdir. Ben bir yemek kursuna gitmişim de bu kadar yıl Antep'teyim ya bir Antep yemeği yapamıyorum dememek için profesyonel kursa gitmişim. Delirmişim yani. 3 saat sürüyor bir yemek. 10 dakikada yiyorsun. Sonra o dönem Amerika'ya gitmem gerekti ondan sonra kursu tamamlayamadım ama. Gerçekten çok meşakkatli bir şey. Ama bunu biliyor Antep kızları. Bunu pişiriyorlar. İşte buranın kuru biberiymiş, dolmasıymış, işte bu

yöresel yemekleriymiş... Bunların hepsini öğrenerek yetiştiriyorlar. Hatta benim birlikte çalıştığım bir öğretim görevlisi arkadaş var. Evine gittiğimiz zaman bize pişirdiklerine şok geçirmiştin. Yani o kızın o kadar becerikli olabileceğine. Bir sofraya düzenlemişti bize; 20 çeşit meze, ana yemek, tatlı ve hepsini kendisi yapmıştı. Çok şaşırmıştım gerçekten. Öyle yetiştiriliyorlar. Öyle bir motivasyonları var. Bir de burada kız görme olayı da var. Ben ilk Antep'e geldiğim zaman mesela bir kadın gelmişti odaya "Birini arıyorum" demişti. Yan odadaki kişinin ismini söylemişti. O da o anda yoktu. "Buyurun burada bekleyin" demiştin. Bana bir sürü soru sordu falan. Sonra gitti. Sonradan bana dediler ki "Ya sana görücü gelmiş haberin var mı?" Ben de dedim ki "Nasıl gelmiş? Kim gelmiş?" "Ya bir kadın vardı ya senin odanda o kadın sana görücü gelmiş. Doktor oğlu varmış. İşte tıp fakültesine gelmiş. (Bakın kadın kimseyi tanımıyor.) Fakülte sekreterine gidip diyor ki "Benim bir oğlum var doktor. Ona kız bakıyorum. Burada bekar kimse var mı?" Fakülte sekreteri de "Yeni bir hoca başladı. Odası da şurada. Gidip bir bakın" diyor. Ondan sonra gelip bana baktı. Sonra ben "Ne demiş? Beğenmiş mi?" diye sordum. Beğenmiş de Antepli değilmişsin. "Güzel kız hoş kız da Antepli değil" demiş. Çünkü benden o hayal kurdukları gelin olmaz yani.

Keşke yerel Antepli birisi ile tanıştırsaydım sizi. Bunları size anlatabilecek birisi ile tanıştırsaydım. Ama bunu çok itiraf eden kadın yok. Bir arkadaşım var aslında çok varlıklı bir ailenin tek kızı. Çok üst düzey bir yaşam sürmüş hep. Ve kendisi profesör. Hekim aynı zamanda. Ona sorabilirim. O yüksek sesle konuşur da. Ben dinlediğim hikayelerden bu motivasyonu görüyorum. Herkes gittiği düğünde kızına koca bakıyor. Herkes gittiği düğünde oğluna kız bakıyor burada. Ama nasıl? Kendi sınıfına ait her şeyden önce. Şeye inanıyorlar: Aynı sınıftan olan insanlar mutlu olabilir. Ona inanıyorlar. Zengin kız ya da zengin oğlan fakir kız aşkına burada kimse inanmıyor. Görüştüğüm birisi de olmuştu. Tek bir kişi olmuştu Antepli. Sevgilim oldu demeyeceğim. Görüştüğüm diyeceğim. Beni tanımak istiyordu ben de tanımak istiyordum. Biraz toplumsal baskı ile oldu. İşte yakışıklı bir çocuk, çok iyi geliri vardı falan. İyi de bir pozisyonu vardı. Ama işte hiçbir şey paylaşamıyordum. Çünkü sürekli havadan sudan boş şeyler. Benim beklediğim şeyler değildi iletişimde. Mesela o annesinin beğendiği kızla evlendi. Benimle görüşmesi bittikten çok kısa bir süre sonra nişanlandığını duydum. Sonra "Sen nasıl bir araya geldin?" diye sordum. "Ya işte annem görmüş beğenmiş. Annem bir arkadaşına söylemiş. O da onu bulmuş." dedi. Öyle birisi ile evlendi mesela. Mutlulardır herhalde. Kendi istedikleri gibi olmuştur herhalde. Ama genelde öyle oluyor yani. Anneler karar veriyor burada erkeklerin kiminle evleneceğini. Onlar da dinliyorlar öyle de bir şey var. Herkes karşıydı da ben evlendim diye bir hikâye yok burada. Hiç duymadım yani. 10 yıldır buradayım. Hiç duymadım ailemin istemediği adamla evlendim diye bir hikâye ile. Ama Maraş'ın falan da öyle olduğunu tahmin ediyorum. Urfa bambaşka bir dünya. Kadının hiç olduğu bir yer. Çevremizdeki insanlardan da görüyorum. Gerçekten sıfır. Kadın diye bir şey yok yani. Evde temizlik yapıyorsa ala da onun dışında değeri olan bir varlık değil gerçekten. Kahramanmaraş muhafazakâr bir yer. Diyarbakır daha farklı bir yer diye tahmin ediyorum. Urfa gibi olamaz. Burada ciddi bir Urfalı grup var. Benim geldiğim yıllarda 300 bin kişinin göç ettiğini söylüyorlardı. Sadece o yıllarda. Buranın demokrasisini çok değiştirmiş bir gurup onlar. Genelde bizim hastanedeki şiddet olaylarının kaynağı onlar olurlar. Koloniler halinde gezip kavgalara karışan bir grup. Ama kadın çok değersiz gerçekten.

Urfalı birileri ile görüşebilirsiniz. Çok dramatik şeyler duyacağınızı düşünüyorum. Ama çok açık ve dürüst olursa. Bizim üniversitede akademik kadroda olan insanlar falan da vardı. İşte ben onlara karşı önyargımı yüksek sesle dile getirmiştım bir ortamda. Sonra bir tanesi çok bozulmuştu. Sonra dedim ki “Hocam siz Urfalı mısınız yoksa?” (Genelde öyle oluyor ya söylememen gereken yerde söylersin.) “Evet. Sen neden bu kadar tepkilisin Urfalıya?” “Ya kadın hiçbir şey değil hayatlarında. Çok değersiz. Ben onu hissediyorum” dedim. Ondan sonra durdu sonra düşündü... Sonra başka bir zaman yanıma geldi dedi ki: “Ya sen o kadar haklısın ki. Ben daha sonra düşündüm kayınbabasının 6-7 kızı varmış. Urfa’da yaşıyor. Bir tane kıza göz dikmiş. Adam maddi olarak da rahatmış. 17-18 yaşlarında bir kızmış. Kızın ailesi de fakirmiş. Kızın ailesine demiş ki “Siz bu kıızı bana verin ben onu okutayım. Bu kız güzel okuyor.” demiş. Ondan sonra aile de vermiş kıızı iğfal etmiş. Bahsedilen adam 60-70 yaşında. Aldığı kadın da 17-18 yaşlarında. Ondan sonra aileye sus payı olarak kendisinin bir benzin istasyonu varmış onun yanında bir müstemilat gibi bir şey varmış. Baraka gibi bir şeymiş orayı vermiş. Aile susmuş. Bir ev verdi bize diye. O kız da çok kısa bir süre sonra gebe kaldı. Sürekli kıızı dövüp kapıya koyuyormuş. Annesinin evine gitse biraz gecikse bile kapıyı kilitleyip kıızı eve almıyormuş. O kadar büyük yaş uçurumu var ki. Hem kıızın gidebileceği bir yer yok. Hem yoksul hem Urfa’da yaşıyor.

Arkadaş bana “Gerçekten doğru söylüyorsun. Ben, sen söyledikten sonra düşündüm gerçekten kadının değeri yok.” dedi. “Senin eşin denize giriyor mu?” diyordum. “Giriyor.” diyordu. “Ne giyiyor denize girerken?” diye sorduğumda “Şort giyiyor, tişört giyiyor. Ne giysin.” diyordu. Mayo giymiyor ama. Ve o üniversitede doçentti. Bu sıradan bir insan değildi. Tıp fakültesinde doçentti. Eşi de öğretmendi. Onlar için normal gibi. Yani Urfalılar için. Burası o kadar değil. Antep’te evi çekip çeviren kadın olduğu için yemek olaylarına da çok değer verildiği için Antep’liler beslenmeye düşkün oldukları için kadının sözü geçiyor evde. Benim gördüğüm kadarıyla. Öyle sıfır bir pozisyonda değil. Evi yöneten bir pozisyonda. Okuryazarlıkta biliyorsunuz belki fark etmişsinizdir Gaziantep üniversite yerleştirme sınavlarında Türkiye’de birkaç yıl sonuncu oldu. İşte bu erkek çocukları meslek edinmeye yöneliyor. Kızlar da evlenmeye yöneliyor genellikle. Evde rol model varsa iyi bir eğitimli anne iyi bir eğitimli baba destekleyen çocuklar okuyorlar. Genelde belli bir varlık grubunun çocukları okuyor. Belli bir eğitim grubunun çocukları okuyor. Onun dışında tamamen evlenip kocaya gidiyorlar. Hayalleri de o oluyor. İşte benim çok temasım olmuyordu da. Arkadaşım burada öğretmen. Biraz daha Antep’lilerin oturduğu bir yerde yaşıyordu. Biraz düşük gelir grubunun olduğu bir yerdi. Ben bir gittiğimde komşusunu çağırmıştı. İşte komşusu ben gördü dedi ki: “Ya ben seni evlendiririm.” dedi. “Sen neden evlenmiyorsun?” Ben de kadını hiç tanımiyorum ya ben de “İşte evlenmiyorum falan” dedim. Ondan sonra biraz zaman geçti “Ben sana birisin bulayım.” dedi. Ondan sonra bana “Bir eczacı var ister misini? Şöyle şöyle biri.” “Yok canım o olmaz şurası kötüymüş. “Bilmem kim var ister misin falan filan.” Ondan sonra ben dedim ki: (En son baktım çıkış yolu yok) “Ben hem Kürdüm hem Aleviyim. Ona göre bana koca bulabilir misin” Ondan sonra düşündü dedi ki: “Sadece Kürt olur mu?” diyor. Bulacak ama niyeti var© “Sonra sen ne kadar maaş alıyorsun?” diye sordu. Cevap verince “Kız seni ben alam” dedi. O kadar şaşırdım ki söylediğine. Dedim ki, “Sen evli barklı kadınsın.” Boş bulundum. Arkadaşım da dedi ki “Evli olmazsa olacak mı?” Ya dedim ki dengemi bozdu kadın. O kadar evlendirme olayı var ki. Ama sonra kadın sürekli kocası teyzesinin oğlu nasıl gelmiş

beğenmiş onu, nasıl istemişler. İşte bunun çok isteyenini varmış. Ama o teyzesinin oğluna varmış. En az üç kere dinlemişimdir. Ben onlara her gittiğim zaman o komşu gelirse eğer 10 dakika da otursa mutlaka bu hikâyeleri dinliyordum. Onunla kendini var ediyor. Çünkü kültürde var. Kız çocuğu evlenme motivasyonlu olduğu için. Onu birçok insanın istemiş olması, teyzesinin oğlunun onu çok sevmesi, aşık olması. Babaannesi bu yeşil gözlü ben evlendiririm. (Hani güzel anlamında) Herkese vermem ben bunu. Lise döneminden itibaren böyle bir motivasyon var. Burada mesela insanların bağ evleri var. Genellikle yazın giderler. Kışın gidilmez. Kışın aileler normal kış evlerinde olur. Bağ evi de bahçeli, müstakil ev oluyor. Yine şehir içerisinde. Çok uzak yerlerde değil bunlar birbirinden. Genellikle erkekler oraları (insanların söyledikleri o benim tanıklık ettiğim bir şey yok) eşlerini aldatmak için kullanıyorlar. Öyle söylenir. O bağ evlerinde genelde erkek buluşmaları oluyor kışın. Ya da özel ilişkilerini oraya taşıdıkları söylenir. Bunu da birçok kadın biliyor özel hayatın içerisinde. Ama bunu herhalde ekonomik güçlerinin olmadığı için toplumsal yargılar buna müsaade etmediği için bunu sorun etmiyorlar yani. Kol kırılıyor yen içinde kalıyor. Bilinen bir şey. Çok bilinen tanıdığım benim bile müteahhit olarak bildiğim insan da kalıyordu mesela. Her gördüğümde akşam bardaydı. Evli olduğu halde (elinde yüzük var) başka bir kadınla birlikte oluyor orada. Sorun olmuyor yani. O geç saatte orada içiyor başka kadınlarla ondan sonra tekrar gidip evliliğine devam ediyor. Genellikle bunu bir boşanma sebebi olarak görmüyorlar Antep'te. Tabii o insanlara sormak lazım. Ben bunu dışarıdan görüyorum. Belki onlar için çok büyük travmalardır da. Bizim akademik çevrenin içerisinde de var. Eşi tarafından defalarca aldatıldığı halde yıllarca aldatıldığı halde ayrılmayan, profesör düzeyinde insanlar var. Sonunda onlar boşandılar. Çocuklar büyüdü, üniversiteyi bitirdiler. Bağımsız hayatlarına kavuştuktan sonra onlar boşandılar. Ama bunlar gerçekten ciddi ekonomik güce sahip olan insanlar. Yani hem aileden gelen güçle hem de kendi kazançları yüksek gerçekten. Ona rağmen onlar çok erteliyor. Çocuklarının bitirmesini bekliyorlar yani. Üniversiteyi falan. Ya da sevmeye devam ediyor olabilir misin? Bilmiyorum böyle bir duygu... Birisi seni aldatıyor sistematik olarak bunu biliyorsun ve seviyorsun. Olmaz başka sebepler vardır herhalde. Muhtemel çocuklardır, toplumsal değerlerdir. Bir de insanlar boşanmayı pozisyon kaybı olarak görüyorlar. Toplumun gözünde evli kadın daha değerli. Bunu kabul edelim yani. Benim için de belki düşünüyorlardır. Bunu bu saatten sonra alan olmaz. Birisi söylemişti bana ya. Demişti ki: "Sen şimdi gençsin, güzelsin insanlar bakıyor senin seçici olduğunu düşünür de biraz zaman geçtikten sonra demek bu kadının bir kusur var da evlenemiyor derler." Ben de bir an düşünmüştüm "Derler mi ya." diye. Doğu'da yaşamak ister istemez böyle şeylere insanı maruz bırakıyor ama ben Batı'da da yaşasam o zaman da başka şeyler oluyor ya. Batıdaki hikâyelerde de çok fiziksel ilişkiler. Nasıl söyleyeyim. Burada mesela insanlar çok dost canlısı. Bir derdin olduğu zaman 40 tane gidebileceğin yer var. Ben şu an şu kapıdan çıktıktan sonra başıma bir iş gelse sayısız gidebileceğim insan var. Çok temasım olmadığı halde kapısını çalabileceğim bu sitenin içinde bile o duyguyu insana verebiliyorlar. Yani her zaman kapıları açık darlıkta, yoklukta. İşte batıdaki ilişkilerde buradan batıya taşınan arkadaşlarım oldu. Bir dönem burada çok patlamalar oluyordu. Belki biliyorsunuzdur. Biraz güvenlik sorunu vardı. Kilisede çok yakın falan. Olanığı olan insanlar buradan ayrıldılar. İşte tahinle, özel sektöre geçerek falan. Onlardan dinlediğim kadın erkek ilişkilerinin çok yüzeysel yaşandığı. Hani buradaki insanların daha samimi ve sıcak olduğu ama oradaki insanların daha plastik olduğu. Özel ilişkilerde özellikle. Bunu artık modern yaşam adı altında işte bu

birbirine açıklama yapmadan yaşamak gibi. Bu bozan bir şey hani. Gerçekte bu değil. İnsanların birbirine dürüst olması, insanların özgür olması bu demek değil. Hatta oralara gidip birlikte ilişkileri olduktan sonra aldatılan arkadaşlarım oldu. Şok geçiren yani tamamen çok güvendikleri için. “Bana aşık falan filan” dedikleri adamın meğer onun gibi bir tane iki tane üç tane daha. İş yoğunluğundan dolayı görüşemiyoruz dediği aslında iş yoğunluğu ile ilgisinin olmadığı o görüşmeleri de gördüm. Bu ilişkilerin daha kötü olduğunu söylüyorlar. Ben tabii ki yaşamadım. Uzun yıllardır en son Mersin’de yaşamıştım. O zamanda çok bilinç düzeyine çıkmış bir şey yoktu orayla ilgili ama. Batıda daha ilişkilerin kötü olduğunu söylüyorlar yani kadın açısından. Aslında bu da kadın açısından yeni bir problem. Karşı tarafın seni bir cinsel obje olarak görmesi ve işte bunu... Mesela özgür ilişki diye bir şey uydurmuşlar. Yani ben bunun doğruluğuna inanmıyorum. Bir erkeğin birden fazla kadınla aynı anda birlikte olabileceğine. Birbirlerine açıklama yapmadan samimi bir şekilde o ilişkiyi yürütebileceklerine. Belki Avrupa toplum duygusunda olabilir. Çünkü onların kadına bakışı ilişkiye bakışı bambaşka. Onların öğrenmişlikleri bambaşka. Ama Türk toplumunda bozuk bir düzenin içerisinde böyle bir düzen kurulamaz yani. O nedenle yaşadıkları şeyin doğru olmadığına inanıyorum. Yani Türkiye’de kötü bir şekilde yaşandığına inanıyorum. Yani genellikle kadın döverek bitiriyorlar ilişkiyi. Çünkü burada da böyle bir hikâye duymuştum mesela. Yine bir öğretim üyesi. Genç birisi. Yurtdışında doktora yapmış birisi. İşte böyle bir kız arkadaşı oluyor. (Biz normal arkadaşken konuştuğumuzda bana özgür ilişkiyi savunmuştu. Ben anlayamamıştım. Ben o zaman ilk defa duymuştum böyle bir şey olduğunu. Bilmiyordum. “İşte ben özgür ilişkiyi savunuyorum.” falan dedi. Dedim ki ilişki zaten özgürdür. İnsanların kendi iradesi ile olan bir şey. Zorla olan bir şey değil ki.” Ne demek istiyorsun? dedim. O da dedi ki “Öyle değil hani bir erkek bir kadınla sürekli beraber olmak zorunda değil; bir kadın da hep aynı adamla birlikte olmak zorunda değil.” Ben dedim böyle bir şey olamaz. Bunun adı konulur. İnsanlar birbirlerine saygı duyarlar) Sağlık açısından da doğru bir şey değil. Bir sürü cinsel yolla bulaşan hastalık var yani. Çok eşlilik sağlıklı bir şey değil. Ondan sonra öyle bir ilişkisinin olduğunu duydum. Çok genç bir kızla. Başta iyi gibi görünüyordu dışardan gördüğüm zaman. Yani mesela ben onları çok ahlaki bulmuyorum açıkçası. Söz veriyorsan mert bir şekilde arkasında duracaksın. Yapamıyorsan da yapamayacaksın. Girmeyeceksin bu işe. Sonra kızı dövmüş ciddi bir şekilde. Hatta kız gidip sağlık raporu falan almış. Üniversiteye kadar yansıyan bir şeydi. Sebep ne: “Sen bu adamla yattın değil mi?” Sen o kadınla yattın ben bu adamla yatınca neden sorun oluyor. Ama gerçek değil. Çünkü onun yaşadığı alyans. Aslında o şunu biliyor. Türk toplumunda kadın öğreniyor..... Bunu yerine getirmediğin zaman ahlaksız bir kadın olacağını biliyor toplumunun gözünde. Diğer birlikte olduğu kişi tarafından da değersiz görüleceğini biliyor. Dolayısıyla kendisini ondan sakınıyor. Ama bu erkeğe özgürlük alanı açıyor. Bu istediği kadınla birlikte oluyor. Kadınların birçoğu da şöyle düşünüyor: (Tabii biliyorsa ilişkisinin olduğunu “Demek ki sevmiyor.” diye düşünüyor.) İşte bilmiyorsa ilişkisinin olduğunu “O beni seviyor” diye düşünüyor. Dolayısıyla erkek için çok büyük bir yararlanma ortamı oluşuyor. Ama kadın için zarar görülen bir ortam. Travmatize oluyor kadınlar bu tarz erkeklerle birlikte oldukları zaman. Yani gerçekten böyle bir aşk ilişkisi olamaz çünkü. Ama Avrupa’da yaşayan insanlar farklı. Mesela benim şu anda birlikte olduğum kişi Almanya’da yaşıyor. Beni bir ortamda görmüştü. Tanışmıştık. O dönem kız arkadaşı varmış. Yıllar sonra bana ulaştı. Ama ben o gün anlamıştım bana bir gün ulaşacağını. Ona da söyledim. Ben

biliyordum sen bir gün beni arayacaksın diye. Ondan sonra bana şöyle bir şey söyledi. Dedi ki: (Türkçeyi iyi konuşamıyor.) Ben geleyim birbirimizi daha yakın tanıyalım. Sen beni görsen beğensen benimle evlenmek mi istersin dost hayatı mı yaşamak istersin.” Dost hayatı da Türkiye’de de biraz absürt bir soru oluyor ya. Güldüm dedim ki ben senin ne demek istediğini anladım. Ben artık evlenmek istiyorum. Çocuk sahibi olmak istiyorum falan. Dedim ki: Peki diğer türlü demiş olsam ne olacaktı. “O da olur benim için fark etmez” dedi. “Yani sen öyle istersen öyle olur, böyle istersen böyle olur. Benim için sorun değil mesela” Çünkü o Avrupa’da büyümüş ve insanların birbirine nikâhsız da saygı duyabileceğini biliyor. O bilinçle yaşıyor Ama Türkiye’deki bir erkek için bu geçerli değil. Kazanova erkek grubu ile karşı karşıya kalıyoruz. Boşanmış erkek olursa çok saldırgan oluyor. Onu anlatayım erkeklerle ilgili. Bu biraz kadın soru olmuyor erkek sorunu oluyor ama. Eğer boşanmışsa ve özellikle genç yaşta evlenmişse şimdi boşandığı zaman da bir sosyal statüye gelmiş oluyor. Benim çevremdeki insanlar genelde hekim oluyorlar ya da akademik kadroda olan insanlar oluyorlar tabii. Belli bir maddi güce de sahip oluyorlar statüye sahip olduğu için. Bu tabii etkileyici oluyor. Çevredeki özellikle sağlık çalışanları tarafından. Özellikle genç hemşireler için çekici oluyor. Çünkü bir doktor ile evli olmak maddi manevi bir statü getiriyor onlara. Onlar da bunu çok çirkin bir şekilde kullanıyorlar. Çok sayıda insana ümit veriyorlar herkese çok sevip, arkadaşmış gibi davranıyorlar. Bunların sonradan anlayamıyorsun hani. Sana karşı ne hissediyor bu insan açıkça ifade etmediği için kendisini. Çünkü çok sayıda soru işareti bırakacak senin kafanda. Davranışta bulunuyor ama onun net adını koymuyor. Neden? Çünkü çoklu oynamak istiyor. Tekrar o evlilik cenderesinin içine girmeyecek bir süre mutlu bir hayat yaşayacak. Böyle birisini acayip bir kadın boynuzlamıştı. Bir de kendisi itiraf edip anlatmıştı. Ben dedim “Vay be. Böyle kadınlar da var.” Mert bir kadın. O da bunla ikili oynamış. Bu nasıl ikili oynuyorsa o kadın bunu sevip âşık olmuş. Hatta boşanmasının arkasında biraz o kadına duyduğu aşkı var. Ama daha sonra o kadın hiç bunla tam olarak böyle bunun istediği kadar yakın ilişki kurmamış. İlişkileri olmuş ama sonradan anlamış ki kadın daha iyisini arıyor. Yani bunu bir yerde tutarken daha iyi seçenekler üzerinde çalışmış. Öyle bir bekâr erkek profili var. Mert olmayan ne istediğini açık bir şekilde ifade etmeyen.

Şimdi benim hayal ettiğim bir erkek profili var. Ben de beyaz atlı prensimi bekliyorum. Mesela çok iyi eğitilmiş, entelektüel, elinden kitabı bırakmayan, kadına çok saygılı, çok değer veren, beni akademik olarak çok destekleyen, mesela ben şimdi ticaret yapmayı düşünüyorum. Yani akademik ticaret. Teknoloji transferi bir şirket kurmaya hazırlanıyorum şu anda. İşte onda beni destekleyen falan bir erkek hayal ediyorum. Benden daha üstün. Benim nedense öyle bir şeyim var. Yani benden daha düşük olduğuna inanırsam bir erkeğin zekâ olarak, eğitim olarak, daha düşük olduğuna inanırsam birlikte olamıyorum. Saygı duyamıyorum yani. Bana yetmiyor. Daha fazlasının olmasını istiyorum. Hep benden daha iyi olduğuna inandığım insanlarla birlikte olmuşumdur. Birden fazla özelliği bakımından. Daha iyi olduğuna inandığım mesela. Öyle birisini hayal ediyorum. Ama öyle biri olmuyor. Benim karşıma çok uzun zamandır böyle birisi çıkmadı. Yani bu hayallerimin adamı yok. Prens yok. O nedenle ben kurbağalardan birini öpüp onu prene çevirmeye çalışacağım. Doğa prensini bir prens yapmaya çalışacağım. İşte şu an görüştüğüm kişiyle karar vermeye çalışıyorum. Böyle bir şey olsun mu olmasın mı? Pozitif ve negatif tarafları var tabii. Ama bir motivasyonum var bu yönde. Bunun temelinde de biriyle hayatı biriyle paylaşmaktan daha

çok ön plana çıkan benim için çocuk sahibi olmak. Anne olmak istiyorum. Ve artık sanki son şanslarım gibi geliyor bana. Biyolojik olarak belki kaldırabilirim gebeliği birkaç yıl sonra ama çocuk bakımını kaldıramam. Çok hızlı yoruluyorum. Eskisi kadar uzun saatlere, zorluklara, yorgunluklara dayanamıyorum. O yüzden anne olmak istiyorum. Anne olursam da ücretsiz izin almak istiyorum. İki sene çocuğuma bakmak istiyorum. Kariyer arası vermek istiyorum. Çünkü çocuğun anneye güvenli bağlanması gerektiğini düşünüyorum. Yani onu mutlu etmek istiyorum. Hayatımın koşuşturmaları içerisinde onun güzel anlarını kaçırmak istemiyorum. Şimdi bazı insanlar bunları erken yaşta yaşadılar. Ama yaşarlarken bir koşuşturmanın içerisine girdikleri için (Bilmiyorum sizin çocuğunuz var mı?) çocuklarını hep kapılarının önünde arkasında ağlarken bıraktılar. Doktora tezi yazarken, yüksek lisans tezi yazarken falan. Ama benim o dönem çocuğum yoktu. Ben de hızlı yazdım tezimi. Kimsenin kalbini kırmadan. Şimdi şöyle düşünüyorum. Kariyerime birkaç yıl ara veririm. Çocuğumu bir kreş yaşına getirdikten sonra akademiye devam ederim diye düşünüyorum. O yüzden o şirketimi şu anda kurmak inşa etmek istiyorum. Ben biraz kısa dönemli uzun dönemli planları olan birisiyim. Plansız yaşamayan birisiyim. İşte bu benim kısa dönemli planım. Şirketimi kurup şirketin kendisini çevirecek bir noktaya getirip hani kamudan ayrıldığım zaman ücretsiz izinle oradan bir finans kaynağı açmak kendime. Yani sıfır ekonomik güçte kalmak istemiyorum. Sonuçta bir erkeğin mesela benim birlikte olduğum kişi güzel para kazanan birisi. Çalışmama da gerek yok. Böyle bir şey içerisindeyken. O da bana söylüyor zaten “Çalışmak zorunda da değilsin. İster çalışırsın ister çalışmazsın. Çocuğuna da bakabilirsin. Benim için ekonomik olarak bu sorun değil.” diyor. Ama ben onu yaşamak istemiyorum. Yani mutlaka az da olsa bir ekonomik bir gelirim olmasını istiyorum. Ben kendime hep bir kaçış kapısı bulundurmak istiyorum. Kendime alternatif bir hayat. Burası yürümezse oraya gidebileceğim alternatif bir hayat kurmak istiyorum. Herhâlde tam olarak hiçbir erkeğe güvenemem. Annemin babama nasıl o kadar güvendiğine şaşıyorum maddi konularda mesela. Ama ben kimseye o kadar güvenemem. Tamamen ekonomik olarak birisinin kontrolü altına giremem. Aslında o karşıdaki kişi açısından bir fedakârlık tabii bakarsan. İnsanın emeğini paylaşması gerçekten çok değerli bir şey, zor bir şey. Hem de hayatına yeni girecek birisiyle sınırsız bir şekilde paylaşması zor bir şey. Ama ben onun olacağını bilsem bile yine de kendime bir gelir ortamı yaratacağım.